

SPOJ NÁS V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ SPIRITUALITY

Milá schönstattská rodino,

cesta Adventem se krátí a Vánoce jsou už přede dveřmi. Chtěla bych se s Vámi podělit o text, který mě nedávno zaujal. Ve své knize příběhů „Ježíšek pro tebe“ ho zaznamenal spisovatel Eduard Martin:

Sněhové vločky

Pamatuji si, jak jsme šli s tatínkem ve vánoční vánici. Byla jsem malá holčička a kolem nás se udělalo tak bílo, že jsme neviděli ani na metr dopředu.

Jako by na světě nebylo nic, jenom tatínek a já ... Vedl mě za ruku a já se cítila jako v neznámé zemi.

Co všechno mohlo být za tou bělostnou oponou kolem mě. Jaký

hrozný svět se tam mohl rozkládat. Asi jsem příliš tiskla tatínkovu ruku a on pochopil mou úzkost. Několikrát mi stiskl ruku, pamatuji si celá léta ten opakovaný stisk, to povzbuzující znamení.

Natáhla jsem druhou ruku před sebe a chytala vločky. Tatínek také před nás natáhl do vánice ruku ...

Zachytil několik vloček a vztáhl ruku ke mně.

„Vidíš?“

Dívala jsem se na vločku na jeho rukavici. „Umíš si představit, kolik vloček kolem nás teď padá?“

Rozhlédla jsem se.

Vánoční vánice tančila kolem nás.

Jak bych si mohla představit, kolik asi těch vloček je? Pro takové množství, uvažovala jsem, snad ani není číslo.

Vítr zesílil.

Tatínek se usmál.

„A teď si představ, že o každé té vločce Ježíšek ví, dobře o ní ví, každou vločku zná, každé z nich řídí cestu.

Není to úžasné, vědět, že je někdo, kdo zná cestu každé vločky? A teď si představ, že tě má radši než všechny ty vločky dohromady, že tě miluje, je vždycky připravený ti pomoci, chrání tě ...

V každém okamžiku se na něj můžeš spolehnout, když potřebuješ pomoc, na celém světě není vánice, která by tě mohla zavát.

Proč by ses měla něčeho bát, když víš, že máš někoho, kdo ti vždycky pomůže?“

A zase mi několikrát stiskl ruku. Tolik let od té dávné procházky vánoční vánicí už uplynulo ... a já si stále pamatuji dotyk jeho dlaně.

Čeho bych se měla bát, když se držím tatínkovy dlaně. Čeho bych se měla bát.

Tolikrát jsem si letos, když byla kolem mě vánice, vzpomněla na onu procházku a z toho nesmírného množství vloček jsem čerpala sílu a jistotu.

Tolikrát jsem se ocitla letos v kdejaké vánici, a nemyslím jenom ty zimní vánice, myslím teď i víření zmatků a úzkostí, jaké na mě

doléhaly, tolikrát jsem si vzpomněla na tatínkova slova, na dávnou procházku, a přijímala jsem, co se děje s důvěrou a klidem ... s velikou důvěrou...

Jsem vločka?

Jsme o tolik víc než vločky.

Každá naše cesta je známá, každou naši cestu zná ...

Pán všech cest ji zná... každý krok...

Je kolem vánice?

Jako bych zase ucítila stisk tatínkovy ruky. Povzbudivý stisk.

Jsme přece o tolik víc než vločky ... A jako bych ucítila i úžasnou přítomnost někoho jiného. Někoho jiného, kdo mě vede.

Ke komu můžu mít důvěru. Velikou důvěru, nekonečnou ... Dospělý někdy řekne něco dítěti a neví, že ona slova budou mít ozvěnu i po desítkách let ... vlídnou ozvěnu... vítěznou ozvěnu...

Každý den může člověk něco krásného vyslat na cestu... Někdy stačí chvíle, zdánlivě nepatrná chvíle - a vejde se do ní světlo, které svítí celý život.

Jsou chvíle, do kterých se vejde světlo. Světlo, které svítí... svítí... V každé vánici...

V dnešní době, kdy stojíme uprostřed „vánice“ koronaviru, zmatků a nejistot, je dobré vědět, že nás drží Otcova dlaň, dlaň P. Marie, a že jsme „drahocenní v Božích očích“. Vždyť „tak Bůh miloval svět, že poslal svého Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul ...“ Toto tajemství Boží lásky si o Vánocích při pohledu na Dítě v jeslích připomínáme. Potom můžeme také slavit Vánoce jako svátky Boha Otce, podobně jako Velikonoce svátky Syna a Letnice svátky Ducha svatého.

„Jsme přesvědčeni, že Bůh je blízký i naší době, že drží v rukách kormidlo a všechno až do posledních maličkostí řídí“, říká otec Kentenich a někdy mluví i o „jistotě kyvadla“. Kyvadlo se kýve, pohybuje se sem a tam, ale tam nahoře ho pevně drží Boží ruka. Právě víra v Boží prozřetelnost patří k základům naší spirituality. Máme se snažit hledat a vidět za vším ruku milujícího Boha Otce, i když je tato ruka někdy skryta, v „železných rukavicích“.

„Boží otcovská ruka, tak máme ve zvyku myslet a říkat, je vždy vřelá ruka, ale tato vřelá otcovská ruka se mnohdy schovává do železné rukavice. Jak vypadá železná rukavice? Jsou to lidé, kteří nás

trápí; jsou to lidé, kteří nám působí bezpráví. Ohlédněme se na svůj život! Kolik lidí se podobalo železné rukavici a opravdu se nás nepříliš něžně jí dotýkali. V čem je to umění, celá sláva víry v Prozřetelnost? Prohlédnout železnou rukavici, skoro bych chtěl říci: pocítit a zmocnit se dobrotivě, milosrdné Otcovy ruky...”

Ona cesta do Betléma nebyla také zrovna žádná pohoda. Zážitky nepřijetí, odmítnutí, krajní chudoby a následného útěku do Egypta bylo také pro Svatou rodinu do jisté míry zážitkem „železných rukavic“.

Přesto ani P. Maria, ani sv. Josef nereptali, nebouřili se proti Bohu... P. Kentenich říká, že cesta, po které přišel Bůh k nám, má být cestou, po které jdeme my k Bohu. A ta cesta se nazývá Maria. Ona nás vede, chrání, učí, vychovává. Svou lásku k ní stvrdila většina z nás Úmluvou lásky. Maria je naše Matka a jako každá matka, vede i ona své děti k Otci. Učí nás důvěře.

Ne nadarmo žila od začátku v Schönstattě velká důvěra, která je vyjádřena i „kouzelným“ slůvkem MHC nebo MPHC! (Mater habebit curam! Mater perfectam habebit

curam! – Matka se postará! Matka se dokonale postará!)

„Vložíme-li svou spásu do rukou P. Marie, svou výchovu a všechno, co si přejeme, můžeme být jisti, že se postará, že se podivuhodným způsobem postará!“

Budeme-li se zanedlouho tiše dívat na betlém nebo na vločky sněhu, nechme na sebe působit lásku nebeského Otce, který nám nabízí ten největší Dar – svého Syna, a pevně drží naši ruku!

A poklekněme s vděčností u jesliček i za náš Betlém, který příští rok oslaví 25. výročí svého posvěcení.

Společně duchovně spojeni prosme:

Pane Ježíši, máme Tě před očima jako dítě a věříme, že jsi Boží Syn, jenž se stal člověkem skrze Ducha svatého v lůně Panny Marie.

Podobně jako v Betlémě i my, spolu s Marií a Josefem, anděly a pastýři, se Ti klaníme a vyznáváme, že jsi náš jediný Spasitel. Stal ses chudým, abychom my zbohatli z Tvé chudoby; dej, ať nikdy nezapomínáme na chudé a na ty, kdo trpí.

Ochraňuj naše rodiny, žehnej všem dětem celého světa a dej, ať nám vždy vládne láska, kterou jsi přinesl, aby činila náš život šťastnějším. Dopřej všem lidem, Ježíši, aby porozuměli poselství Božího narození, aby pochopili, že jsi přišel darovat celé lidské rodině světlo, radost a pokoj. Neboť Ty jsi Bůh a žiješ a kraluješ s Bohem Otcem v jednotě Ducha svatého po všechny věky věků. Amen.

(modlitba Benedikta XVI. k Pražskému Jezulátku)

Přeji Vám za nás všechny z Rokole roku radostné, požehnané Vánoce a do roku 2022 velkou důvěru, že nás pevně s láskou drží a vede Otcova ruka.

Sestra M.Václava

Citáty P. Kentenicha jsou z knihy Aforismy.

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku Spoj nás v úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz